

DIUMENGE DE RAMS (A)

Homilia del P. Josep M. Soler, abat de Montserrat
16 de març de 2008

Mira, el teu rei fa humilment la seva entrada, muntat en un pollí. Així ens era anunciada, germanes i germans, l'entrada de Jesús a Jerusalem, a l'inici de la nostra celebració d'aquest Diumenge de Rams. Pot semblar que la litúrgia d'avui té dos moments molt diferents. D'una banda, hem començat festivament aclamant Jesús com a *Fill de David* i *rei Messies*, amb cants d'*hosanna* i beneint *el qui ve en nom del Senyor*. De l'altra, la litúrgia de la Paraula que ens acaba de ser proclamada, s'ha tornat greu; hi hem sentit la pregària de Jesús presa del salm: *Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat? M'ajaieu a la pols de la mort* (Ps 21, 2.16). Jesús va passar de ser aclamat per la multitud que estenia els seus mantells sobre el camí, a ser *menyspreat del poble* (Ps 21, 7).

Hi ha, però, una gran continuïtat entre aquests dos moments. L'entrada de Jesús a Jerusalem *muntat en un pollí* narrada per l'evangelista sant Mateu, ens remet per la paraula del profeta Zacaries, a l'entrada del rei Messies. Un rei humil. Efectivament, no entra assegut sobre un corser com els rics i els poderosos, sinó sobre *un pollí, fill d'un animal de càrrega*, la cavalcadura senzilla dels pares d'Israel (cf. Gn 49, 11).

Si a l'entrada de Jesús a Jerusalem, hi trobem ja unides la reialesa i la humilitat, aquests dos elements arriben al seu punt màxim a la creu. El Messies Jesús comença el seu itinerari vers la Pasqua entronitzat en *un pollí*. Però la creu és el veritable tron del rei humil que dóna la vida per amor, solidari de tot el mal que hi ha en el món a cada època de la història. Així ho indica el títol penjat al cap d'amunt de la creu com a motivació de la seva condemna i com a proclamació paradoxal: *Aquest és Jesús, el rei dels jueus*. Estava en continuïtat amb el que Jesús havia reconegut davant *el gran sacerdot* i davant *el governador Ponç Pilat* i amb aquella escena en la qual, després de posar-li la *corona d'espines* i d'haver-li fet agafar una *canya*, l'havien escarnit cridant: *salve, rei dels jueus*.

Els dos moments, doncs, –l'entrada de Jesús a Jerusalem *muntat en un pollí* i el ser clavat a *la creu*– són complementaris en la revelació que Déu ens fa i hem de contemplar-los així des de la fe cristiana, tal com ens ho fa viure la litúrgia del Diumenge de Rams. Però aquests dos moments només prenen el seu significat ple en un tercer moment: el de la resurrecció de Jesús, quan *el Fill de l'home* s'asseurà a *la dreta del Totpoderós*, tal com Jesús havia confessat també al *gran sacerdot*. El *pollí* i la *creu* ens diuen de quina manera Jesucrist exerceix la seva reialesa ara que és al seu tron definitiu i etern a *dreta de Déu*. Ho fa des de la humilitat i la misericòrdia; des de la solidaritat amb tot el sofriment del món i amb la nit de tants cors, per realitzar al seu moment el pla que Déu, en el seu amor, té establert per la salvació i l'alliberament de la humanitat.

És cert que voldríem que Déu manifestés ja d'una manera definitiva i total la seva salvació i fes desaparèixer tota mena de dolor i d'injustícia; que no hi hagués més ni dolor ni mort. És cert que voldríem veure Jesucrist tal com és perquè dissipés els nostres dubtes i les nostres foscores, i amorosís les ferides que duem al cor. Però la creu de Jesús ens ensenya que Déu té els seus temps i que en la seva saviesa insondable fa totes les coses bé. ¿Qui podia pensar que la creu, aquest instrument de tortura tan cruel i injust, arribaria a donar sentit a tot el món? ¿Qui ho hauria dit que de la creu de Jesús vençut i humiliat en sortiria la victòria, llum i la vida per a la humanitat?

En contemplar avui la passió i la creu de Jesús, renovem la nostra confiança en ell i ens sentim cridats a correspondre més i millor al seu amor envers nosaltres, perquè no volem ser com els seus detractors que es burlaven de les paraules que havia dit i de la seva persona tan sol·lícita de les necessitats dels altres. Volem ser seguidors seus en un context social que no sempre entén bé què és ser cristià. Mentre hi ha qui pensa que la fe cristiana és fruit de l'obscurantisme medieval, nosaltres hi trobem la llum i la força per a la nostra vida d'homes i dones del s. XXI; hi trobem la nostra pau, i la nostra capacitat de perdó i de servei als altres. Hi trobem el vigor per treballar en la construcció d'una societat més justa.

Ens disposem a celebrar l'eucaristia en la qual es retroben simbòlicament l'entrada de Jesús a Jerusalem i el do que ell ens ha fet a la creu. Ho fa possible i real la seva resurrecció i la seva ascensió a la dreta del Pare. L'acció de l'Esperit Sant ens el fa present. Per això, a l'inici de la pregària eucarística ens farem nostra l'aclamació de la gent que anava darrera Jesús a la seva entrada a Jerusalem: *Hosanna. Beneït el qui ve en nom del Senyor. Hosanna dalt del cel. Ve per renovar la seva solidaritat amb nosaltres i fer-nos participar de la seva vida immortal mentre encara som en aquest món i ens toca, d'una manera o altra, de prendre la creu.*

En celebrar l'eucaristia en aquest altar, recordem que som a l'aniversari litúrgic de la seva col·locació. Efectivament aquesta pedra de la muntanya va ser col·locada en aquest lloc la vigília del Diumenge de Rams d'ara fa cinquanta anys. Des d'aleshores, ha estat, per als monjos, els escolans i els pelegrins, mesa d'altar per fer el memorial del sacrifici del Crist i taula del Pa eucarístic. Des d'aleshores, ens ha fet present la pedra sòlida que és Jesucrist per a sostenir la feblesa i la precarietat de la nostra vida. Contemplant aquesta pedra som portats a pensar en el nostre Senyor que dalt la creu és alhora altar, sacerdot i víctima. Altar perquè l'ofrena es fa a l'interior de la seva persona; sacerdot perquè és ell mateix qui ofereix el sacrifici i víctima perquè és el seu cos que és sacrificat.

En fer-ne ara el memorial, agraïm-ho ben sincerament.